

Славко і Людочка жили поруч: отут була Славкової мами хата, а як трохи далі пройти — жила Людочка з своєю мамою.

А за хатою Славкової мами був великий колгоспний садок.

В тому садку росли яблуні, груші, сливи, малина, смородина і навіть абрикоси.

Завідував тим садком старенький дідусь-садівник, який дуже любив і Славка і Людочку і дозволяв їм гуляти в садку.

Вони були діти слухняні і не псували ні дерев, ні кущів, ні квітів.

От настала весна.

Зацвіли вишні, сливи, яблуні.

Побігли Славко і Людочка в садок.

Ой, як же хороше в садку навесні!

Усе цвіте, пташки співають, бджілки гудуть, мед носять, сонечко припікає.

Славко і Людочка побігли в малинник.

Прибігають до одного куща, а звідти якась сіренька пташка тільки — пурх! — і полетіла.

Славко і Людочка — до куща.

Розгорнули кущ, дивляться — а там під кущем, на землі, невеличке гніздечко листячком вимощене, і в гніздечку четверо маленьких яєчок, тільки не біленьких, а темненьких, такого кольору, як шоколад.

— Цур моє! — скрикнув Славко.

— Ну, і хай буде твоє,— погодилась Людочка.— А як ще десь гніздечко знайдемо, то те вже буде моє! Добре?

— Добре! — каже Славко. — А якої ж це пташки гніздечко, що такі, як шоколад, яєчка?

— Не знаю,— каже Людочка.— Давай спитаємось у дідуся — він, мабуть, знає!

Побігли Славко й Людочка до дідуся-садівника...

— Дідусю! — кричать.— А ми гніздечко назвали під малиновим кущем! А в гніздечку четверо малесеньких яєчок, тільки не біленьких, а таких, як шоколад!

А дідусь і каже:

— То соловейкове гніздечко! Чуєте, як у нас соловейки співають! Тьох-тьох-тьох! Тут їх не один! Я вже їх штук із п'ять по голосу знаю. Бо всі вони по-різному тьохкають! Тут ще десь їхні гніздечка єсть! Ну, назвали, дітки,— так ви ж не видирайте яєчок і гніздечка не руйнуйте. Соловейко — корисна пташка, вона черв'ячки та кузьки всякі їсть, а кузьки та черв'ячки дуже шкідливі для садка! Пташки — наші друзі, вони нам допомагають, щоб у нас, у колгоспі, було багацько яблук, груш, ягід різних...

Славко і Людочка побігли до смородини.

А з-під смородинового куща теж вилетіла така сама пташка.

Вони — туди: і там кубелечко, а яєчок, таких самих шоколадних, не четверо, а п'ятеро аж!

— Цур моє! — крикнула Люда.

Славко погодився, хоч трішки й заздрих, що в Людоччиному кубельці не четверо, а п'ятеро яєчок.

Славко і Люда умовились, що вони не будуть руйнувати соловейкових гніздечок.

Побігли Славко і Люда, побавились та й пішли додому обідати.

Вдома розказали всім, що вони назвали в садку аж двоє соловейкових гніздечок.

І Славкова, і Людина мами теж їм говорили, щоб вони не видирали яєчок і не ходили до кубелець, бо пташки можуть наполохатись і покинути свої гніздечка, а тоді яєчка захолонуть, попсуються і вже солов'ята маленькі з них не вилупляться.

Славко, як лягав увечері спати, все думав про шоколадні яєчка,— дуже вже йому хотілося, щоб вони в його хаті були, щоб можна було ними гратися.

"Соловейкові яєчка! Хіба ж є у кого така іграшка! Ні в кого нема! А в мене буде!" — думав він, засинаючи.

А на другий день устав Славко раненько — Людочка ще спала — та й вийшов з хати.

— Куди це ти так рано? — питає його мама.

— Піду трошки побігаю! Я виспався,— каже мамі Славко.

Побіг Славко на город, а звідти через перелаз у колгоспний садок.

Дідусь-садівник якраз вулики на пасіці перевіряв і не бачив, як Славко в садок прибіг.

А Славко зразу до малинового куща, зігнав з гнізда соловейка, за яєчка — і додому.

Біжить, а яєчка в руках держить: у правій руці двоє і в лівій руці двоє.

Як ліз він через перелаз, зачепився за сучок і впав. Падаючи, закрив, щоб не подряпати лице руками. А в руках — яєчка. Яєчка побились, вимастили Славкові і лице, і носа, і вуха, і сорочку.

Ніс — жовтий, вуха — жовті, сорочка — жовта. І тече все, і капає. І сльози в нього течуть та з жовтком перемішуються...

Прийшов він додому, а вже й Людочка до нього прибігла.

Мама як побачила:

— Що з тобою, Славку? Де це ти в яєчню лицем уткнувся?

А Людочка побачила шоколадну шкаралупу від яєчка та як закричить:

— Та це ж він соловейкові яєчка видер! Як тобі не сором, Славку! Яєчня ти солов'яча!

Розсердилась Людочка і побігла додому.

— Не буду я з тобою дружити! — у воротях крикнула.

Довго мама вмивала Славка, доки змила яєчню. І відтоді так і прозвали Славка: "Солов'яча яєчня!"

Та й це ще не все!

На другий рік уже не прилітав у той куток садка соловейко, що його гніздечко Славко зруйнував.

А в Людочкиному кубельці вилупилося п'ятеро солов'ят, вони вирости й полетіли на зиму аж в Африку, бо там тепло, коли в нас зима.

А навесні знову прилетіли в колгоспний садок. Старий соловейко полагодив гніздечко під смородиновим кущем — і знову там було п'ятеро яєчок.

А молоді нові кубельця собі поробили.

Та як забіжить було Людочка в садок, так вони тьохкають уже, тьохкають, ніби навмисне для Людочки співають за те, що вона не руйнує пташиних гніздечок.

А Славко і в сад перестав ходити, бо йому було соромно.